

og drøftet Sagen med dem, og ogsaa i de Bemærkninger, hvormed Ændringsforslaget var fremsendt til Finansudvalget i Folketinget. Dette foranlediger mig til at gøre opmærksom paa, at allerede i den Rigsdagssamling, da de to Love om Hjælp i Anledning af ekstraordinær Arbejdsløshed og fortsat Hjælp vare til Behandling her i Tinget, efter at de vare vedtagne af Folketinget, havde jeg Lejlighed til under Forhandlingen i Udvalget om de 2 Love at gøre opmærksom paa, at man rundt om i Kommunerne, da man lagde Budgetterne for det paagældende Finansaar, havde al Grund til at gaa ud fra, at man vilde i alt Fald vedtage den Lov, der forhøjede det i Hjelpekasselovens § 14 fastsatte Statstilskud til Kommunerne. Det havde man nemlig gjort Aaret i Forvejen; begge Lovforslagene vare vedtagne i Folketinget, og man havde derfor al Grund til at gaa ud fra, at de to eller i alt Fald det ene af Lovforslagene vilde blive vedtaget af Landstinget. Det havde man regnet med, den Gang man budgetterede blandt andet sit Tilskud til Hjelpekasserne, og det vilde derfor blive en Skuffelse, naar det viste sig, at de ikke kunde faa det Statstilskud, som de havde regnet med, nemlig $\frac{1}{3}$. Det havde jo derhos vist sig, at Kommunerne vare utilfredse med, at de ikke kunde faa mere end den Smule, der vilde blive, hvis vi holdt os til de 250,000 Kr., og da jeg havde Følelsen af, at der hos adskillige endogsaa var Ønske om at gaa op over de 95,000 Kr. helt op til de ca. 200,000 Kr., der skulde have været ydede, for at Kommunerne kunde faa $\frac{1}{3}$, saa fandt jeg det rigtigt at gaa den Vej, som man sædvanligvis gaar fra Ministeriernes Side, og forhandlede Spørgsmaalet med begge Tingenes Finansudvalg ogsaa under Hensyn til, at man kunde maaske saa, hvis der kunde være opnaaet Enighed enten om det ene eller det andet, have udbetalt det hele samlet. Imidlertid, da der ikke kunde opnaas Enighed, var jeg nødt til at nøjes med det ordinære Beløb: 250,000 Kr., og søge de 95,000 Kr. bevilgede paa Tillægsbevillingsloven. Andet og mere ligger der ikke i min Henvendelse til Udvalgene og mit Ændringsforslag og Motiverne til Tillægsbevillingsloven. Jeg har gerne villet give denne Forklaring, hvori der ikke fra min Side skal ligge nogen Indrømmelse af, at man ikke skulde have Lov til at gaa ud fra, at Hjelpekasselovens § 14 ogsaa gælder, naar Beløbet i Henhold til særlig Lov er blevet forhøjet, som det jo er

blevet i et Par Aar med 200,000 Kr. Men jeg gentager, det er, saa vidt jeg har forstaaet, heller ikke denne mere teoretiske Diskussion, der har nogen større Interesse, og det staar nu til Rigsdagen at afgøre, om Kommunerne skulle have dette Tilskud. Jeg skal ikke nægte, at det noget vilde forbyde mig, om Resultatet af disse Forhandlinger vilde blive, at Kommunerne ikke fik de 95,000 Kr., da netop Kommunerne, i alt Fald Købstadkommunernes, Krav, saa vidt jeg husker, paa sidste Delegeretmøde gik ud paa, at de vilde have ikke alene de 95,000 Kr., der vare tilovers, men de 200,000 Kr., som skulde til, hvis de skulde have $\frac{1}{3}$ af det Beløb, de selv have ydet.

Dernæst er der Spørgsmaalet om Cirkulæret, som det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Bramsen) særlig har fremdraget, og som ogsaa efter min Mening har den største Interesse. Jeg glædede mig over, at det ærede Medlem i Dag syntes at stille i Udsigt, at man maaske kan akkviescere ved, at Spørgsmaalet bliver taget op til endelig Afgørelse sammen med Revisionen af Loven om Hjelpekasserne. Det ærede Medlem sagde, at naar jeg saa tydelig havde sagt i Dag, at hvis jeg blev spurgt paa samme Maade som Indenrigsminister Munch, saa vilde jeg svare, at det ikke var tilladeligt at overflytte, vilde man paa den Maade faa to ministerielle Afgørelser, saaledes at nogle Kommuner kunde holde sig til den ene Forstaaelse, medens andre, eller i alt Fald den Kommune, som havde spurgt, var nødt til at holde sig til den anden. Jeg tror nu, at man ikke med Rette vil kunne gøre denne Opfattelse gældende. Saa vidt mig bekendt, har der af de forskellige Ministerier gennem Aarene ofte været truffet forskellige Afgørelser i de samme Sager eller Sager af tilsvarende Art, og man er vist altid gaaet ud fra, at den nyeste, den seneste Skrivelse, indtil anden Bestemmelse træffes, er den gældende, og at man ikke behøver i en ministeriel Skrivelse, være sig til Amtmændene eller hvem det nu maatte være, at slutte med at sige, at den Afgørelse, der er truffen i en Sag af tilsvarende Art i Skrivelse af den og den Dato til den og den Amtmand, herved annulleres. Jeg tror, at man simpelt hen er gaaet ud fra, at den nyeste Afgørelse staar ved Magt, indtil der gennem en ny Skrivelse bliver truffet en ny Afgørelse. Men jeg gør nogen Forskel imellem dette, at man paa Anledning, paa Forespørgsel maa svare saaledes, som man finder det rig-